

pemidler, der er indregnet i loven, måske ikke er udtømmende.

I hvert fald er vi i forbindelse med vores diskussioner med handicaporganisationerne i de møder, vi har haft med dem, i høj grad blevet gjort opmærksom på problemerne med kørestole, som jo i hvert fald for en gruppe af handicappede er noget meget individuelt, og hvor prisen på sådan en kørestol kan variere fra måske 20.000 kr. til 150.000 kr. eller mere. Derfor må man sige, at det er noget, der skal tilrettelægges forholdsvis individuelt, og det burde måske med i listen over de ting, som kan komme med i denne her lov.

Så er der selvfølgelig også problemet med, hvordan de forskellige brugere og brugerorganisationer får indflydelse på det her område. Vi har her i dag i sidste øjeblik fået forskellige breve fra dem, hvor de gør opmærksom på forskellige problemer i forhold til, om de har tilstrækkelig indflydelse. Det synes jeg også må være noget, vi lige prøver at kigge på i udvalget.

Men som udgangspunkt er vi positive over for lovforslaget, og vi håber, vi så alligevel kan nå med de få dage, der er tilbage, lige at få set på, om der er et par småting, der kan rettes på plads, så ånden i den beretning, som blev lavet af et flertal i udvalget, kan skinne helt igennem.

Sonja Albrink (CD):

Jeg skal ikke forlænge debatten ret meget mere, men sige, at i CD støtter vi ministerens forslag. Vi synes, det er utrolig vigtigt, at de handicappede personer eller de, der bruger de kropsnære ting, har så gode muligheder som overhovedet muligt, og hvis der er nogle spørgsmål – også jeg har fået nogle henvendelser fra nogle organisationer – så håber jeg, at vi kan få kigget på det i udvalget.

Så alt i alt en positiv indstilling.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg synes, det er fuldstændig rigtigt, som flere ordførere har sagt, at der har været et fælles ønske blandt alle partier om at sikre, at et bestemt mål blev opfyldt, at der så vidt muligt blev indflydelse til de handicappede og andre brugere af personlige hjælpemidler, så stor en indflydelse som muligt, hvor jeg måske ikke overraskende ikke er enig i, at jeg som minister har været passiv i den her sag, men hvor jeg har set det som min opgave at være en nidkær vogter af statskassen, af de offentlige udgifter, samtidig med at vi forsøgte at tilgode se det her hen-

syn. Derfor har vi jo haft forskellige modeller på bordet.

Jeg håber på, at de ordførere, der har sagt, at det her ikke kommer til at koste noget, har ret. Og det er fuldstændig rigtigt, at der også står i bemærkningerne til lovforslaget, at der er tale om et usikkert grundlag for beregningerne.

Jeg vil ikke her gå ind i grundlaget, fordi det er en diskussion i forhold til kommunerne: Hvordan man dutter, hvordan de skal have kompensation. Men det er selvfølgelig klart, at jeg vil give udvalget grundlaget for beregningerne, altså hvordan man er nået frem til de 76 mio. kr., og jeg er kun interesseret i, at det her bliver noget, som kommer brugerne til gavn, samtidig med at det betyder så få omkostninger som muligt. Og hvis en del af omkostningerne kan imødekommene ved, at det faktisk betyder øget priskonkurrence på hjælpemidlerne, vil det selvfølgelig være den bedst tænkelige situation. Omvendt kunne man frygte, at det ville betyde, at der blev grundlag for at tage højere avancer.

Men også dér synes jeg faktisk, vi har en fælles interesse i, at det her kommer brugerne til gode, uden at det går ud over den kommunale økonomi.

Jeg er selvfølgelig også indstillet på, at vi tager diskussionen om, hvad det er for kropsbårne hjælpemidler, der er omfattet af lovforslaget. Men jeg synes også, udvalget er bedre egnet til den diskussion.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Nu er vi jo landet godt, og så skal man ikke stå og skose nogen, og det skal jeg heller ikke, men blot nævne, at jeg selvfølgelig er meget glad for, at socialministeren er en nidkær vogter af offentlige penge.

Men det kan jeg ikke se har noget med det her forslag at gøre, for flertallet har hele tiden været parat til at lande et sted, hvor der ikke var offentlige penge deri. Det var kun politisk velvilje, der skulle til.

Det bedste, vi kan gøre for brugerne, er at give dem fri ret til selv at bestemme, og når vi gør det på en måde, så kommunerne aldrig skal af med mere end det, de skal af med til anden side, så har vi vogtet de offentlige midler på en nidkær måde. Og så vil jeg bare håbe, at ministeren vil stå imod over for kommunerne og sige, at hvordan man end skal beregne det eller ikke skal beregne det – beregninger ud af den blå luft køber vi ikke. Og der bliver ikke duttet